NORAKSTS
Lieta Nr. A 42899809
A 3963-10/21

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā, 2010.gada 14.oktobrī

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnese I.Petrovska,

piedaloties pieteicēja *O.C.* pilnvarotajai pārstāvei *L.R.*,
atbildētāja Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes pilnvarotajai pārstāvei *I.K.*,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pēc *O.C.* pieteikuma par Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2009.gada 16.jūlija lēmuma Nr.2519 atcelšanu.

Aprakstošā daļa

[1] Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Patruļpolicijas pārvaldes Ceļu policijas bataljona jaunākais inspektors (turpmāk – policijas inspektors) 2009.gada 16.maijā *O.C.* (turpmāk – pieteicējs) sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu par to, ka pieteicējs 2009.gada 16.maijā, plkst. 12.43, Rīgā, vadīja transportlīdzekli Jeep, valsts reģistrācijas numurs */reģistrācijas numurs/*, pa Jūrmalas gatvi no Dzirciema ielas puses Slokas ielas virzienā ar braukšanas ātrumu 74 km/h pie atļautā ātruma 50 km/h, ceļa zīmes Nr.518 „Apdzīvotas vietas sākums" darbības zonā. Pārkāpuma vietā policijas inspektors par Ministru kabineta 2004.gada 29.jūnija noteikumu Nr.571 „Ceļu satiksmes noteikumu" (turpmāk – CSN) 114.punkta prasību neievērošanu pieņēma lēmumu Nr.050/PB 872926 (turpmāk – Sākotnējais lēmums) par pieteicēja saukšanu pie administratīvās atbildības, saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk – LAPK) 149.^{8}panta sesto daļu piemērojot pieteicējam naudas sodu 30 latu apmērā.

Nepiekrītot Sākotnējam lēmumam, pieteicējs to apstrīdēja Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldē (turpmāk – atbildētājs), kurš izskatot pieteicēja sūdzību, ar 2009.gada 16.jūlija lēmumu Nr.2519 (turpmāk – Lēmums) atstāja negrozītu Sākotnējo lēmumu.

[2] Nepiekrītot atbildētāja Lēmumam, pieteicējs vērsās ar pieteikumu Administratīvajā rajona tiesā, lūdzot Lēmumu atcelt un norādot šādus argumentus.

[2.1] Lietā ir strīds par to, vai ceļu policijas inspektors, fiksējot ātruma pārsniegšanu, apturēja pareizo automašīnu, respektīvi, vai tieši pieteicējs izdarīja ātruma pārkāpumu, par kuru uzlikts administratīvais sods.

Pieteicējs 2009.gada 16.maijā, ap pulksten 12.45 brauca par Jūrmalas gatvi virzienā uz Slokas ielu, lai izdarītu kreiso pagriezienu Iļģuciema virzienā. Šķērsojot Jūrmalas gatves un Dzirciema ielas krustojumu, pieteicējs atradās brauktuves kreisajā malējā joslā, jo viņa mērķis bija vēlāk nogriezties pa kreisi uz Slokas ielas. Krustojumu pieteicējs šķērsoja vienā plūsmā ar pārējiem autovadītājiem. Pēc neilga brīža, pie netālu esošās degvielas uzpildes stacijas, pieteicēju apturēja policijas inspektors, norādīdams, ka pieteicējs pārsniedzis atļauto braukšanas ātrumu. Policijas inspektors paskaidroja, ka ātrumu ir fiksējuši citi ceļu policijas darbinieki, kas acīmredzot atradušies kaut kur pie krustojuma un viņam paziņojuši, kāda automašīna ir pārsniegusi atļauto braukšanas ātrumu. Kad pieteicējs izteicis šaubas par pārkāpuma pamatotību,

arī policijas inspektors izskatījās apjucis un nevarēja pamatot, kāpēc viņam liekas, ka tieši pieteicējs pārkāpa atļauto braukšanas ātrumu. Turklāt jāņem vērā, ka uz Jūrmalas gatves vienmēr ir intensīva satiksme un pieteicējs brauca kreisajā malējā joslā, tātad atradās vistālāk no policijas darbiniekiem, kas fiksēja pieteicēja pieļauto pārkāpumu. Līdz ar to pastāv ļoti liela iespējamība, ka policijas inspektors kļūdījās, apturot pieteicēja vadīto automašīnu, jo pārkāpumu patiesībā izdarīja kāds cits.

[2.2] Lēmumā atbildētājs nav izvērtējis apstākļus, kas saistīti ar šo strīdu, bet, neiedziļinoties lietas būtība, atsaucas uz vispārīgām tiesību normām. Lēmumā minētie argumenti nav pamatoti un nepierāda, ka tieši pieteicējs bija tas, kurš pārsniedza atļauto braukšanas ātrumu un līdz ar to izdarīja administratīvo pārkāpumu. Lēmumā minētie argumenti ir savstarpēji pretrunīgi un rada vēl lielākas šaubas par policijas darbinieku objektivitāti.

Lēmumā norādītais, ka braukšanas ātrums fiksēts brīdī, kad pieteicēja transportlīdzeklis veica manevru, lai apsteigtu citus transportlīdzekļus un pārkārtojās no kreisās uz labo joslu, ir pretrunā ar norādi, ka ātrums tika fiksēts vairākas reizes. Pieteicējs neveica nekādus manevrus, lai apsteigtu citus transportlīdzekļus. Pieteicējs atradās kreisajā joslā, jo viņa mērķis bija izdarīt kreiso pagriezienu uz Slokas ielu. Līdz ar to pieteicējs zinot, ka tūlīt vajadzēs izdarīt kreiso pagriezienu, nepārkārtojās uz labo joslu, no kuras, kā zināms, kreiso pagriezienu izdarīt nevar.

Otrkārt, pieteicējam nav saprotams, kā ātrumu var fiksēt „vairākas reizes" un cik daudz reižu skaitās „vairākas reizes". Pieteicējs uzskata, ka policijas inspektors ātrumu fiksēja dažādām automašīnām un kļūdaini pieņēma, ka pieteicējs pārsniedza atļauto braukšanas ātrumu.

Treškārt, nav saprotams, kāpēc vienā argumentā norādīts it kā precīzs pārkāpuma fiksēšanas brīdis, bet otrā šis fakts ir abstrakti noteikts. Šāda nekonsekvence rada pamatotas aizdomas, ka šie argumenti ir nepamatoti un vienkārši izdomāti.

[2.3] Pieteicējs nepiekrīt policijas inspektora norādītajam, ka piekrīt pārkāpumam un ir paskaidrojis, ka steidzas darba darīšanās.

Uz administratīvā pārkāpuma protokola nekur nav tāds pieteicēja paraksta, kas apliecinātu, ka pieteicējs pārkāpumam piekrīt. Līdz ar to apgalvojums, ka pieteicējs piekrīt pārkāpumam, ir nepamatots un absurds.

Pieteicējs nav policijas inspektoram paskaidrojis, ka steidzies darba darīšanās. To pierāda fakts, ka šis gadījums notika 2009.gada 16.maijā, un šī diena bija sestdiena, tātad brīvdiena, nevis darba diena. Ņemot vērā, ka pieteicēja darba vietā sestdienas un svētdienas ir brīvdienas, pieteicējs nekādā veidā nevarēju steigties darba darīšanās, kā to apgalvo policists. Līdz ar to pieteicējs uzskata, ka policijas inspektors ir sniedzis nepatiesu informāciju un nav pierādījumu, ka tieši pieteicējs ir izdarījis pārkāpumu.

[2.4] Rakstot administratīvā pārkāpuma protokolu, policijas inspektors ir nepilnīgi norādījis it kā izmantotā radara nosaukumu. Proti, Metroloģijas un akreditācijas valsts aģentūras mājas lapā ir teikts, ka no ātruma mērīšanas ierīču Iskra modeļiem Latvijā ir apstiprināti tikai Iskra 1-B un Iskra 1-D. Protokolā inspektors ir norādījis, ka ātrums fiksēts ar „Iskra Nr.13288D". Pieteicējam nav saprotams, kurš no Iskra modeļiem tas ir: 1-B vai 1-D. Līdz ar to pastāv iespēja, ka policijas inspektors nevarēja vairs atcerēties, kādu radara modeli viņš konkrētajā dienā izmanto, jo viņa funkcija ir tikai ar acumēru noteikt pārkāpēju, kamēr kolēģis ar radaru fiksē kaut kādus mērījumus.

[2.5] Pieteicējs nenoliedz, ka policijas inspektors nav tieši ieinteresēts šajā administratīvajā lietā, taču strīds jau ir par to, vai vispār šāds pārkāpums ir izdarīts un vai viņš ir objektīvi pareizi noteicis personu, kas pārkāpa ceļu satiksmes noteikumus. Tā kā policijas inspektors, kurš fiksēja pārkāpumu, līdz šim nekādā veidā nav spējis pierādīt, ka tieši pieteicējs bija tas, kurš izdarīja minēto administratīvo pārkāpumu, būtu jāņem vērā Administratīvās rajona tiesas 2007.gada 26.oktobra spriedumā lietā Nr.A42389906 ietvertā tēze, ka „nav pieļaujama situācija, ka, pastāvot šaubām, kas saistītas ar valsts pārvaldes procesa iespējamo neobjektivitāti, privātpersona tiktu saukta pie atbildības".

[3] Administratīvajā rajona tiesā 2009.gada 29.janvārī saņemtajos rakstveida paskaidrojumos tiesai atbildētājs pieteikumu uzskata par nepamatotu un noraidāmu Lēmumā minēto apsvērumu dēļ. Papildus atbildētājs paskaidro, ka:

[3.1] Attiecībā uz pieteicēja norādīto, ka Lēmumā ir pieļautas stila un gramatiskās kļūdas, atbildētājs atzīst, ka aiz neuzmanības ir pieļāvis stila, kļūdas, taču tas nemaina izdarītā pārkāpuma būtību. LAPK 72.pantā ir minēts, ka iestāde jebkurā laikā administratīvā akta tekstā var izlabot acīmredzamas pārrakstīšanās vai matemātiska aprēķina kļūdas, ja tas nemaina lēmuma būtību.

[3.2] Likums „Par policiju" un LAPK deleģē policijas darbiniekiem tiesības fiksēt administratīvos pārkāpumus un sastādīt administratīvos protokolus.

Atbildētājs uzskata, ka pieteicēja vaina izdarītajā pārkāpumā ir pierādīta saskaņā ar LAPK 243.pantu, kas nosaka, ka pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuri fakti, uz kuru pamata institūcija (amatpersona) likumā noteiktajā kārtībā nosaka administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību, pie administratīvās atbildības sauktās personas vainu un citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā, savukārt šā panta otrā daļa nosaka, ka šos faktus konstatē ar šādiem līdzekļiem: ar protokolu par administratīvo pārkāpumu, ar tās personas paskaidrojumiem, kuru sauc pie administratīvās atbildības, kā arī pārkāpumus fiksējošiem līdzekļiem (braukšanas ātruma noteikšanas mērierīces, mērierīces alkohola koncentrācijas noteikšanai izelpotajā gaisā, foto, video u.tml.). Tātad par pierādījumiem šajā lietā var kalpot protokols, pieteicēja iesniegums, policijas inspektora ziņojums, sertificētas „Iskra-1" Nr.13288 D ātruma noteikšanas mērierīces fiksētais rādījums.

[3.3] Bez ievērības nav atstājam fakts, ka pieteicējs gada laikā ir trīs reizes saukts pie administratīvās atbildības par CSN punktu prasību neievērošanu, t.i., par braukšanas ātruma pārsniegšanu, kas LAPK 34.panta pirmās daļas 2.punkta izpratnē ir uzskatāms par atbildību pastiprinošu apstākli.

Praksē novērots, ka transportlīdzekļu vadītāji lielākā vairumā gadījumu cenšas izvairīties no atbildības un sodiem par izdarītajiem pārkāpumiem ar visiem iespējamajiem līdzekļiem, piemēram: kā dotajā gadījumā, kā norāda pieteicējs, ka atbildētājs lēmumā pieļāvis gramatiska rakstura un stila kļūdas.

[4] Tiesas sēdē pieteicēja pilnvarotā pārstāve pieteikumu uzturēja pamatojoties uz pieteikumā norādītajiem argumentiem.

Tiesas sēdē atbildētāja pilnvarotā pārstāve pieteikumu neatzina, pamatojoties uz Lēmumā un rakstveida paskaidrojumos tiesai norādītajiem apsvērumiem.

Motīvu daļa

[5] Tiesa, noklausījusies administratīvā procesa dalībnieku tiesas sēdē sniegtos paskaidrojumus, kā arī izvērtējusi tos kopsakarā ar lietas materiāliem un lietā esošajiem pierādījumiem, atzīst, ka pieteikums ir noraidāms turpmāk minēto apsvērumu dēļ.

[6] Lēmums, pamatojoties uz kuru pieteicējs sodīts saskaņā ar LAPK 149.^{8}panta sesto daļu ir personai, konkrēti pieteicējam, nelabvēlīgs administratīvs akts un kā tādam tam jāatbilst Administratīvā procesa likuma 67.pantam.

Administratīvā akta, kurā uzlikts administratīvais sods, izdošana saistīta ar noteikta procesa, kas noteikts Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksā, ievērošanu.

Saskaņā ar LAPK 8.panta pirmo daļu persona, kura izdarījusi administratīvo pārkāpumu, ir atbildīga saskaņā ar likumu, kas ir spēkā pārkāpuma izdarīšanas laikā un vietā. Līdz ar to spriedumā LAPK normas, kas paredz atbildību par administratīvo pārkāpumu, ir izteiktas likuma redakcijā, kas bija spēkā administratīvā pārkāpuma lietas izskatīšanas laikā.

[7] LAPK 272.pants nosaka, ka institūcijai (amatpersonai), izskatot administratīvā pārkāpuma lietu, jānoskaidro, vai ir izdarīts administratīvais pārkāpums, vai attiecīgā persona ir vainīga tā izdarīšanā, vai šo personu var saukt pie administratīvās atbildības, vai ir atbildību mīkstinoši un pastiprinoši apstākļi, vai ir nodarīts mantisks zaudējums, kā arī jānoskaidro citi apstākļi, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

Saskaņā ar LAPK 243.panta pirmo daļu pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuri fakti, uz kuru pamata institūcijas (amatpersonas) likumā noteiktajā kārtībā nosaka administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību, pie administratīvās atbildības sauktās personas vainu un citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

Saskaņā ar šā panta otro daļu pirmajā daļā minētos faktus citastarp konstatē ar protokolu par administratīvo pārkāpumu, ar tās personas paskaidrojumiem, kuru sauc pie administratīvās atbildības un citiem dokumentiem, kā arī pārkāpumus fiksējošiem tehniskiem līdzekļiem (braukšanas ātruma noteikšanas mērierīces, mērierīces alkohola koncentrācijas noteikšanai izelpotajā gaisā, foto, video u.tml.).

Arī Ceļu satiksmes likuma 43.[4]pantā likumdevējs ir noteicis, ka noteiktā braukšanas ātruma ievērošanu Ceļu policija konstatē ar šim nolūkam paredzētām mērierīcēm.

Tiesa konstatē, ka lietā ir šādi pierādījumi:

[7.1] 2009.gada 16.maijā, plkst.12.45, pieteicējam sastādītais administratīvā pārkāpuma protokols par to, ka pieteicējs 2009.gada 16.maijā, plkst. 12.43, Rīgā, vadīja transportlīdzekli Jeep, valsts reģistrācijas numurs */reģistrācijas numurs/*, pa Jūrmalas gatvi no Dzirciema ielas puses Slokas ielas virzienā ar ātrumu 74 km/h (atrēķinot pieļaujamo radara kļūdu – 71 km/h) pie atļautā ātruma 50 km/h, ceļa zīmes Nr.518 „Apdzīvotas vietas sākums" darbības zonā. Pārkāpuma vietā policijas inspektors par CSN 114.punkta prasību neievērošanu pieņēma Sākotnējo lēmumu piemērojot pieteicējam naudas sodu 30 latu apmērā (lietas lapa 23).

[7.2] Saskaņā ar Ceļu policijas reģistrā esošo informāciju, pieteicējs atkārtoti gada laikā līdz pārkāpuma konstatēšanas brīdim, t.i., līdz 2009.gada 16.maijam, trīs reizes sodīts par Ceļu satiksmes noteikumu pārkāpumiem (lietas lapa 28).

[7.3] Policijas inspektora 2009.gada 2.jūlija dienesta ziņojums, kurā norādīts, ka 2009.gada 16.maijā pildot dienesta pienākumus kopā ar inspektoru *Ģ.Z.*, Rīgā uz jūrmalas gatves ap plkst.12.43 no Dzirciema ielas puses uz Slokas ielas pusi pa kreiso joslu braucošā automašīna, apsteidzot pa labo joslu braucošas automašīnas, pārkārtojās no kreisās joslas uz labo. Pēc manevra veikšanas tai tika fiksēts ātrums 74km/h. Ātrums tika fiksēts vairākkārtīgi un kļūdīties nebija iespējams. Dotā automašīna tika apturēta, tās vadītajam uzrādīts ar radaru Iskra Nr.13288D fiksētais ātrums un ātruma fiksēšanas laiks. Pieteicējs pārkāpumam piekritis un paskaidrojis, ka steidzoties darba darīšanās. Pieteicējam tika paskaidrotas viņa tiesības un sastādīts administratīvā pārkāpuma protokols PB8729264 (lietas lapa 27).

[7.4] Ātruma mērījums fiksēts ar radaru „Iskra-1" Nr.13288D. Izmantotais radars ir sertificēts normatīvajos aktos noteiktajā kārtībā, ko apliecina 2008.gada 15.dedembrī izdotais pirmreizējās verificēšanas sertifikāts Nr.E2744V08 par radara „Iskra-1" Nr.13288D atzīšanu par derīgu autotransporta ātruma kontrolei. Sertifikāts derīgs līdz 2009.gada 14.decembrim (lietas lapa 26).

[8] No minētā secināms, ka pieteicējs apstrīd to, ka ir izdarījis administratīvo pārkāpumu, proti, pārsniedzis atļauto braukšanas ātrumu, jo viņam netika uzrādīts radara mērījums ar fiksētu tieši viņa vadītās automašīnas ātrumu.

Tādējādi, tiesa konstatē, ka lietā ir strīds par to, vai pieteicējs ir izdarījis CSN 114.punkta pārkāpumu, kādi pierādījumi to apstiprina, kā arī, vai šie pierādījumi ir pieļaujami, lai varētu apstiprināt lietā konstatētos faktus.

[9] CSN 114.punktā noteikts, ka apdzīvotās vietās visu transportlīdzekļu braukšanas ātrums nedrīkst pārsniegt 50 km/h, bet dzīvojamās zonās, daudzdzīvokļu namu pagalos, degvielas uzpildes staciju un stāvvietu teritorijās – 20 km/h.

Savukārt LAPK 149.[8]panta sestā daļa paredz atbildību par atļautā braukšanas ātruma pārsniegšanu no 21 kilometra stundā līdz 30 kilometriem stundā ar motocikliem, tricikliem, kvadricikliem, vieglajiem automobiļiem, kravas automobiļiem, kuru pilna masa nepārsniedz 7,5tonnas, ja tas izdarīts vietā, kura apzīmēta ar 518.ceļa zīmi „Apdzīvotas vietas sākums" vai ar 528.ceļa zīmi „Dzīvojamā zona".

Tādējādi, lai personu sauktu pie administratīvās atbildības atbilstoši šīm tiesību normām, nepieciešams konstatēt, ka persona pārsniegusi atļauto braukšanas ātrumu no 21 līdz 30km/h, un tas izdarīts 518.ceļa zīmes „Apdzīvotas vietas sākums" darbības zonā, pie atļautā braukšanas ātruma 50 km/h.

[10] LAPK 244.pants nosaka, ka institūcija (amatpersona) pierādījumus novērtē pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas apstākļiem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas.

Administratīvā procesa likuma 154.panta pirmajā daļā noteikts, ka tiesa novērtē pierādījumus pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatojas uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi pārbaudītiem pierādījumiem, kā arī vadoties no tiesiskās apziņas, kas balstīta uz loģikas likumiem, zinātnes atziņām un taisnības principiem.

Izvērtējot lietā esošos pierādījumus kopsakarā, tiesa nonāk pie secinājuma, ka pieteicēja vaina konstatētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā ir pilnībā pierādīta. Minētais tiesas secinājums ir pamatots uz turpmāk norādītajiem apsvērumiem.

[10.1] Lai konstatētu, vai pieteicējs pamatoti sodīts par LAPK 149.[8]panta sestajā daļā paredzēto pārkāpumu, jānoskaidro, vai pieteicēja vadītās automašīnas braukšanas ātrums tika noteikts atbilstoši spēkā esošajam tiesiskajam regulējumam.

Saskaņā ar Ceļu satiksmes likuma 43.[4]pantu noteiktā braukšanas ātruma ievērošanu kontrolē Ceļu policija ar šim nolūkam paredzētām mērierīcēm, kas atbilst Ministru kabineta noteiktajām prasībām (tiesību norma norādīta redakcijā, kāda bija spēkā administratīvā pārkāpuma izdarīšanas brīdī).

No minētās normas izriet, ka likumdevējs braukšanas ātruma kontroli ir uzdevis veikt ceļu policijai, tādējādi secināms, ka iestāde šajā gadījumā rīkojusies atbilstoši savai kompetencei.

Saskaņā ar likuma „Par mērījumu vienotību" 12.2.punktu, radaru autotransporta līdzekļu ātruma kontrolei verificēšanas periodiskums ir ne retāk kā reizi gadā, savukārt Ministru kabineta 2006.gada 5.decembra noteikumi Nr.981 „Noteikumi par mērīšanas līdzekļu verificēšanu, verificēšanas sertifikātiem un verificēšanas atzīmēm" paredz verificēšanas sertifikātus, kā arī Ministru kabineta 2005.gada 28.jūnija noteikumi Nr.455 „Kārtība, kādā tiek veikta mērīšanas līdzekļu tipa apstiprināšana, pirmreizēja verificēšana un tirgus uzraudzība" nosaka konkrētas prasības, kas jāievēro, lai ātruma mērierīces varētu izmantot transportlīdzekļu ātruma kontrolei.

Ar lietas materiāliem tiesa konstatē, ka ātruma mērierīce „Iskara-1" Nr.13288D saskaņā ar 2008.gada 15.decembra pirmreizējās verificēšanas sertifikātu (lietas lapa 26) transportlīdzekļu ātruma kontrolei atzīts par derīgu.

No Latvijas Nacionālās metroloģijas centra Elektronisko mērījumu laboratorijas 2008.gada 15.septembrī izsniegtā verifikācijas sertifikāta konstatējams, ka radars „Iskra-1" Nr.13288D ir verificēts 2008.gada 15.decembrī, un derīgs līdz 2009.gada 14.decembrim. Sertifikāts apliecina, ka attiecīgais mērīšanas līdzeklis atbilst Ministru kabineta 2005.gada 28.jūnija noteikumos Nr.455 „Kārtība, kādā tiek veikta mērīšanas līdzekļu tipa apstiprināšana, pirmreizēja verificēšana un tirgus uzraudzība" minētajām prasībām.

Tādējādi tiesa atzīst, ka radars „Iskra-1" Nr.13288D 2009.gada 16.maijā bija tiesiski izmantojams kā mērīšanas līdzeklis, un tā veiktie mērījumi ir atzīstami par likumā paredzētā kārtībā iegūtiem pierādījumiem.

[10.2] Pārbaudot, vai pieteicēja braukšanas ātrums fiksēts vietā, kas apzīmēta ar 518.ceļa zīmi „Apdzīvotas vietas sākums", tiesa konstatē, ka protokolā policijas inspektors norādījis, ka pieteicējs automašīnu vadījis Rīgā, pa Jūrmalas gatvi no Dzirciema ielas puses Slokas ielas virzienā. Turklāt arī pieteicējs nevienā no saviem paskaidrojumiem šo faktu nenoliedz.

Tādējādi tiesa atzīst par pierādītu, ka pieteicēja pārkāpums fiksēts 518.ceļa zīmes „Apdzīvotas vietas sākums" darbības zonā.

[10.3] Pārbaudot, vai pieteicējs ir pārsniedzis atļauto braukšanas ātrumu apdzīvotā vietā no 21 km/h līdz 30 km/h, tiesa konstatē, ka faktu, ka pieteicējs vadīja automašīnu pa Jūrmalas gatvi no Dzirciema ielas puses Slokas ielas virzienā, ar ātrumu 74 km/h, pie atļautā ātruma 50 km/h, ceļa zīmes Nr.518 (Apdzīvotas vietas sākums) darbības zonā, minimālais ātrums, atrēķinot pieļaujamo radara kļūdu – 71 km/h, apliecina administratīvā pārkāpuma protokols, kurā nostiprināts ātruma mērierīces fiksētais pieteicēja vadītās automašīnas braukšanas ātruma mērījums, un policijas inspektora dienesta ziņojums.

Tiesa konstatē, ka pieteicējs ne savā iesniegumā iestādei, ne arī pieteikumā tiesai nav norādījis, ka braucis ar atļauto braukšanas ātrumu, kā arī tiesa sēdē pieteicēja pilnvarotā pārstāve šādu apgalvojumu neizteica. Turklāt, kā izriet no pieteicējam sastādītā administratīvā pārkāpuma protokola un policijas inspektora dienesta ziņojuma, pieteicējam pārkāpuma fiksēšanas brīdī nav bijuši iebildumi par administratīvā pārkāpuma protokolā norādīto faktu konstatējumu.

Kā izriet no lietas materiāliem un pieteicēja pilnvarotās pārstāves tiesas sēdē sniegtajiem paskaidrojumiem, tad pieteicējs fiksētajam pārkāpumam nepiekrīt tāpēc, ka policijas inspektors nav varējis pierādīt fiksētā ātruma sasaisti tieši ar pieteicēja vadīto automašīnu, proti, nav pierādījumu, ka fiksēts tieši pieteicēja vadītās automašīnas ātrums.

Pieteicēja pilnvarotā pārstāve tiesas sēdē norādīja, ka konkrētajā ceļa posmā ir intensīva transportlīdzekļu satiksme un ir trīs braukšanas joslas un pieteicēja vadītā automašīna atradusies kreisajā malējā braukšanas joslā, līdz ar to pieteicēja ieskatā policijas inspektors nevarēja nekļūdīgi fiksēt tieši pieteicēja vadītās automašīnas ātrumu.

Kā tiesas sēdē norādīja atbildētāja pilnvarotā pārstāve, pie stacionāras lietošanas mērierīces displejā tiek uzrādīts lielākais ātrums no visiem mērķiem, kas vai nu tuvojas vai attālinās no radara. Savukārt to, kurš tieši transportlīdzeklis pārvietojas ātrāk par citiem transportlīdzekļiem, vizuāli fiksē policijas darbinieks.

Novērtējot lietā esošos pierādījumus pēc savas iekšējās pārliecības, tiesa secina, ka ar lietā esošajiem pierādījumiem kopumā ir pierādīts, ka fiksēts tieši pieteicēja vadītās automašīnas ātrums. No policijas inspektora dienesta ziņojuma izriet, ka tas policijas inspektors, kurš ar ātruma mērierīci fiksēja pieteicēja vadītās automašīnas braukšanas ātrumu pats arī apturēja tieši to automašīnu, kurai šis ātrums tika fiksēts. Turklāt, kā norāda policijas inspektors savā dienesta ziņojumā, ātrums tika fiksēts vairākkārtīgi un kļūdīties nav bijis iespējams.

Turklāt, vadoties no dzīvē gūtajiem novērojumiem, konkrētajā ceļa posmā – uz Jūrmalas gatves posmā no Dzirciema ielas līdz Slokas ielai, ir divas braukšanas joslas, turklāt brīvdienu pusdienlaikā šajā ceļa posmā nemēdz būt intensīva transportlīdzekļu satiksme. Tiesas ieskatā, pat pieņemot, ka brīdī, kad pieteicēja vadītā automašīna atradās minētajā ceļa posmā, tur varētu būt bijusi intensīvāka satiksme, policijas inspektoram būtu iespējams nekļūdīgi pamanīt un fiksēt ātrumu automašīnai, kura ir salīdzinoši augstāka par pārējiem vieglajiem transportlīdzekļiem, un kas turklāt brauc ar salīdzinoši lielāku braukšanas ātrumu, nekā citi transportlīdzekļi attiecīgajā brīdī.

Tiesas atzīst, ka teorētiski pastāv iespēja kļūdīties objekta noteikšanā, kurš pārvietojas ar radarā uzrādīto ātrumu, ja radara uztveršanas zonā ir vairāki transportlīdzekļi. Tomēr konkrētajā gadījumā, iepazinusies ar lietas materiāliem un procesa dalībnieku sniegtajiem paskaidrojumiem, tiesa lietā nekonstatē apstākļus, kuru dēļ policijas inspektora ziņojumā norādītais (attiecībā uz pieteicēja vadīto automašīnu kā transportlīdzekli, kas pārvietojās ar acīmredzami lielāko braukšanas ātrumu) būtu apšaubāms vai nebūtu ticams. Tādējādi tiesa secina, ka policijas inspektoram nebija grūtības identificēt pieteicēja vadīto automašīnu kā ātrāk braucošo transportlīdzekli, ko konkrētajā gadījumā apstiprinājuši arī radara „Iskra-1" Nr.13288D fiksētie ātruma mērījumi.

Tiesai nav pamata apšaubīt policijas inspektoru paskaidrojumus. Lai gan no pieteikuma izriet, ka policijas inspektori ir sagrozījuši faktus, pieteicējs nenorāda nevienu apstākli, kāpēc

policijas inspektoriem tas būtu jādara. Ievērojot minēto, tiesai nav pamata piešķirt augstāku ticamību pieteicēja paskaidrojumiem, nekā policijas darbinieku dienesta ziņojumos norādītajam.

Turklāt, kā līdzīgā lietā norādījusi Administratīvā apgabaltiesa, lai gan policijas darbinieku liecības nav pašas par sevi uzskatāmas par absolūti ticamām un neapstrīdamām, tomēr policijas darbinieku liecinātajam par notikumiem, kas risinājušies, tiem pildot savus dienesta pienākumus, ir piešķirama augsta ticamības pakāpe. Lai konstatētu, ka policijas darbinieki ir snieguši nepatiesas liecības, ir nepieciešami pārliecinoši pierādījumi *(sk. Administratīvās apgabaltiesas 2005.gada 3.decembra spriedums lietā AA13-05/5; kā arī 2005.gada 9.decembra spriedums lietā Nr.666-05/5).*

Policijas inspektora dienesta ziņojumā norādīts, ka ar ātruma mērierīci tika fiksēts, ka pieteicēja automašīna braukusi ar ātrumu 74 km/h, pie atļautā ātruma 50 km/h, tādēļ arī pieteicēja vadītā automašīna tika apturēta.

Tiesa konstatē, ka policijas inspektoram, kurš pildīja dienesta pienākumus, bija iespējams labi redzēt pieteicēja izdarīto pārkāpumu. Turklāt, lai vispārīgi secinātu, ka viens transportlīdzeklis brauc ātrāk par citiem, īpaši tad, ja tas apsteidz citus, nav nepieciešamas īpašas prasmes. Tiesas ieskatā, policijas darbinieks nav ieinteresēts nepamatoti apturēt un saukt pie administratīvās atbildības tieši pieteicēju, savukārt pieteicējs, tiesas ieskatā ir ieinteresēts noliegt izdarīto pārkāpumu, lai izvairītos no atbildības.

[10.4] Ņemot vērā visu minēto, tiesa atzīst, ka lietā esošie pierādījumi par to, ka pieteicēja vadītā automašīna Jeep, valsts reģistrācijas numurs */reģistrācijas numurs/*, pārsniegusi atļauto braukšanas ātrumu, ir ticami, pieļaujami un uz konkrēto lietu attiecināmi, un kopumā tie pierāda, ka pieteicēja vadītā automašīna 2009.gada 16.maijā pulksten 12.43 pa jūrmalas gatvi no Dzirciema ielas puses Slokas ielas virzienā brauca ar ātrumu 74 km/h (pēc pieļaujamās radara „Iskra-1" Nr.13288D kļūdas atrēķināšanas - 71 km/h) ceļa zīmes Nr.518 darbības zonā pie maksimāli atļautā ātruma 50 km/h, tādējādi pārsniedzot atļauto braukšanas ātrumu par 21 km/h.

[11] Saskaņā ar LAPK 22.pantu administratīvais sods tiek piemērots, lai personu, kura izdarījusi administratīvo pārkāpumu, audzinātu likumu ievērošanas un sadzīves noteikumu cienīšanas garā, kā arī lai tiklab tiesību pārkāpējs, kā arī citas personas neizdarītu jaunus pārkāpumus.

Saskaņā ar LAPK 149.^{8}panta sesto daļu par atļautā braukšanas ātruma pārsniegšanu no 21 kilometra stundā līdz 30 kilometriem stundā ar motocikliem, tricikliem, kvadricikliem, vieglajiem automobiļiem, kravas automobiļiem, kuru pilna masa nepārsniedz 7,5tonnas, ja tas izdarīts vietā, kura apzīmēta ar 518.ceļa zīmi „Apdzīvotas vietas sākums" vai ar 528.ceļa zīmi „Dzīvojamā zona", uzliek naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam trīsdesmit latu apmērā.

Tiesa konstatē, ka pieteicējam par izdarīto pārkāpumu tika piemērots naudas sods 30 latu apmērā.

Tiesa atzīst, ka konkrētajā gadījumā, likumdevējs, nosakot konkrētu soda apmēru, jau ir izvērtējis pārkāpuma samērīgumu un ir izdarījis lietderības apsvērumus, tādējādi lietderības apsvērumi šajā gadījumā atbildētājam vairs nebija jāizdara.

Tiesa identificē divus leģitīmus mērķus, kāpēc būtu jāpiemēro konkrēts sods. Pirmkārt, mērķis, kas vērsts tieši uz pārkāpēja personību – lai audzinātu to likuma ievērošanas garā un atturētu viņu no tādām pat darbībām arī nākotnē, otrkārt, valsts un sabiedrības intereses, kas prasa no personas likumu ievērošanu vienlīdzīgi no visām personām.

Turklāt vērā ņemami arī apstākļi, ka pieteicējs faktiski noliedz savu pārkāpumu, kas liecina, ka persona faktiski neapzinās savu pārkāpumu, kā arī tas, ka pieteicējs gada laikā ir izdarījis vairākus līdzīgus administratīvos pārkāpumus ceļu satiksmē.

[12] Ņemot vērā iepriekš konstatēto, tiesa atzīst, ka pieteicējs pamatoti sodīts par LAPK 149.^{8}panta sestajā daļā paredzēto administratīvo pārkāpumu, tāpēc atbildētāja Lēmums ir tiesisks un nav pamata tā atcelšanai, bet pieteicēja pieteikums noraidāms.

Balstoties uz procesuālās ekonomijas principu, tiesa nevērtēs citus procesa dalībnieku izteiktos argumentus, jo tie nevar mainīt tiesas izdarītos secinājumus par pārsūdzētā Lēmuma tiesiskumu.

Rezolutīvā daļa

Ņemot vērā iepriekš minēto un pamatojoties uz LAPK 286.panta pirmās daļas 1.punktu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda:

Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2009.gada 16.jūlija lēmumu Nr.2519 atstāt negrozītu, bet *O.C.* pieteikumu par Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2009.gada 16.jūlija lēmuma Nr.2519 atcelšanu noraidīt.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā divdesmit dienu laikā no tā sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Tiesnese /paraksts/ I.Petrovska

NORAKSTS PAREIZS
Administratīvās rajona tiesas

tiesnese_____I.Petrovska

Rīgā, 2010.gada 14.oktobrī.